

amb dalè l'istiu vinent per sentir-nos de nou amanyagats per les onades de la mar suau, colrats pel sol rialler, retinguts carinyosament per la fina sorra de la platja i amarats de l'aire de felicitat que's respira a la platja de San Salvador.

JEPH DE JESPCS

ESPURNEIG

Missioner, de salvatges n'hi ha per tot el mapa i a l'infern de Miquel Angel hi trobaràs un papa i si no hi fos, de fet, sempre més hi serà en l'eterna pintura de l'etern Vaticà.

De moral, en el món, només n'hi ha una, una moral universal; però n'hi ha que tenen la moral de la lluna i per pell al rostre, pergamí de missal.

Oh arbre, com te sé caritatiu! llences al vent un riure de flors blanques i als gais ocells deixes penjar llur niu dalt de tes branques.

SALVADOR PERARNAU

tes, en les tenebres d'un calaix tancat amb pany i clau per manca de fama per a distreure la fam.

Innombrables són, per exemple, els conreadors de la Poesia; i encara són pocs tenint en compte la munió que n'eixiria de les coves de la Vergonya, si fos el premi digne atribuït del mèrit.

«Si et dediques a ésser poeta, no tindràs una pesseta». Màxima afamada que serveix d'avís macabre fixat en l'Avinguda de la Poesia on creixen migrats arbres de poetes tendres que prometien ésser frondosos.

Es que els manca el menjar de la protecció (que els fa patir fam per a alcançar la fama tan somniada).

PEPET DEL CARRIL

En Swarthz, cap visible del romanonisme català, s'ha dirigit al comte de Romanons reiterant-li la seva adhesió i la dels correligionaris que acapdilla.

M'agradaria saber què li ha contestat don Alvaro. De segur que deu ésser un xisto graciós.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

VIDRERES

Es un dels pobles tranquils i feiners que honren Catalunya. Es un recó de pau que ni es veu inquietada per la febra de les eleccions mercès a l'article 29, ni per cap d'aquests rencors tan corrents entre la gent del camp.

S'hi crida per cridar i perquè saben que ni els crits del regidor Enric han de servir per a fomentar baralles i si mai per mai s'hi arriba, el mateix que les entaula es cuida per evitar-les.

Si algú està malcontent d'un altre se'n va a la plaça, ho explica cridant, i cridant s'arregla tot.

Com que el bon pagès, si no és un fanàtic hipòcrita, no pot estar-se de renegar, no cal dir que allà també s'hi renega encara que s'encerti a passar el fresquet rector, que ni clou els punys ni

els increpa com molts d'altres pobles que tenen per lema el refrà: «A Dios rogando y con el mazo dando».

Es un poble que molts que viuen bé a la ciutat perquè fan viure malament als ciutadans tindrien d'escullir de tant en tant per a anar-hi a fer provisió del dret que té tothom a viure en pau.

Però... pels costats de tot això que enalteix el poble hi ha un xic de desconeixement polític en molts d'ells que és molt de doindre. Imagineu-vos, llamp de Déu que encara hi han admiradors d'En Lacandru, del mateix Lacandru, el de les conxorxes més grans i més fenomenals. Perquè sou així, gent de bé?

SANT FELIU DE CODINES

La tradició popular canvià el de *Cafines* pel del *Pinyó* basant-se amb la profusió de pinyes que s'hi cullen. Ara pensen suplir aquest qualificatiu pel del *Tupí* amb motiu de les darreres eleccions, car es demostrà que, si bé en aquest poble s'hi cullen pinyes, el dia del escamoteig electoral no n'hi hagueren abastament prou per a repartir-les entre els que cotitzaven vot amb el mateix esperit comercial que si cotitzessin porcs. Si bé es presentava En Tries de Bes, els adversaris s'abstingueren de fer cap tria ideològica i repartien les besses a dojo. Per això s'han proposat esborrar el qualificatiu imposat per la tradició i substituir-lo pel de Sant Feliu del Tupí, que és on s'hi bulliren les besses d'En Tries.

ARENYS DE MUNT

Diumenge passat tingué lloc, en el saló d'espectacles del «Casal Català», la representació feta pel quadre d'aficionats d'aquella societat, amb la cooperació de la distingida actriu Na Maria Callejas, del formós drama en quatre actes i original d'En Victor Mora Alsina i Francesc Garcia López, *La Maria de les Flors*, quin argument interessà fonamentalment al públic i saberen portar-lo a bon terme els joves que l'executaren.

Felicitem als nostres actors Gutzens, Rucarois, Teis, Bancs, Fortuny, Cucurull, Torras, Umer, Agell i Roça per llur treball, aprofitant l'oportunitat de poguer-los aplaudir novament en una altra obra del seu selecte repertori.

Era abans i pot ésser ara

Els meus ulls contemplen al gladiador ajegut, apoiant amb una mà el seu cos extenuat. El seu front viril es resigna davant de la mort; i encara que domina l'agonia, ajup més i més el seu cap vers

la terra, i l'últim gotellam de sang que raja de la ferida roja, cau de tant en tant, com si fossin les primeres gotes d'una tempesta. Al seu voltant sembla que suri el sorral del circ.

L'ànima del gladiador s'ha envolat abans d'apagar-se l'eixordador crit d'admiració pel vencedor. El sent, però no l'escolta. Els seus ulls i el seu cor miren més lluny. No sent la vida que se li escapa, ni li reca el premi de la victòria perdut; pensa amb el seu fogar, amb els seus fillets amanyagats per la mare que plora, mentre ell, el pare i senyor, moria degollat per plaer del poble. Morirà el gladiador sense venjança?

LORD BYRON

REPICS

Al Nord d'Amèrica ja tornen a nàixer les batusses entre blancs i negres. L'arma més noble que usen els blancs és una pedra ben grossa per a esclafar els caps negres, i s'estranyen al veure que, al mateix que els blancs, tenen cervell.

Es la civilització; és la nació Model; és la mala sang d'una raça que detesta aquella que a cops de verga han tret de la seva terra, sens pensar que molts negres tenen una ànima més blanca i més noble que molts civilitzats.

Les subsistències han arribat a un estat tan elevat que molts dels que tenen d'aferrar-se a elles per viure mitjanament, s'han vist obligats moltes vegades a comptar amb els restes del dia anterior per no dir que les deixaven de venerar.

Però ara el senyor Primo de Rivera ens assabenta que amb tres pessetes es pot viure amb tota classe de satisfaccions gastronòmiques.

Es de creure, encara que no sigui possible portar-ho a cap com no sigui pensant en que tres i dos fan cinc.

Amb les tres es viu i amb el reste es toca el dos. Les tres són prou per a menjar llagosta i un bé negre i les demés per a anar a pendre l'aire.

Qui va poc a l'Ajuntament creu efectivament que tots aquells empleats que van atrafegats i amb papers sota el braç i d'un cantó a l'altre, estan aglomerats de feina.

Si, senyors; és tanta la feina que hi ha a Càla Ciutat i tants els empleats que hi ha per poder-la fer que fins hi ha manca de taules on poder-los col·locar.

Era un temps que passaven aquestes coses a

“Fam i Fama”

Fragments

Quin contrast! Reputat escriptor (moltes vegades reputat per *ré*) publica obres i més obres garantides per una coneguda firma: FAMA.

Principiant escriptor, presenta al públic una de llurs obres, model de literatura, i és llegida amb indiferència fins a l'extrem de no fer-ne cas per no ésser conegut: FAM.

«Cobra fama i posa't a jaure»... Adagi certíssim que desil·lusiona al que somnia una falsa glòria fonamentada en el mèrit de llurs treballs; que fa caure les ales del cor, com vulgarment es diu, al pobre aspirant que xifra sa única esperança de vida en el fruit de tantíssims esforços.

Quantes i quantes obres resten, inèdi-

ELS DIPUTATS DE VERANEIG

— Com s'entén! 50 llires d'una cambra! Això és caríssim!

— Més cara és la vostra de cambra, amic diputat.

(Del Traveso de Roma)

LOGICA

Si nosaltres fossim els encarregats de confeccionar uns manaments pel bon polític, lo primer que faríem és senyalar la conveniència de que l'home que es dediqui als afers públics, procuri quan abans millor ésser propietari. Aquest és un manament que, sense que res el prescrigui, es compleix fins a desmesura.

Hi ha lles, seves raons per a que així sigui; Un

home és regidor. A un se li acut imposar un fort gravament sobre els immobles. Però ve't ací que a la dona de casa li passa pel magí anar a estiuajar. Ja hi som. D'un quarto pels mals endressos ens demanen deu dures (cada dia). Ens esparverem. Qui ens el lloga—que no sap amb qui parla—dóna la culpa d'aquell preu exagerat als regidors. El regidor s'esparvera més i decideix que així que torni a ciutat manarà que li facin una torra.

AN EL MON

Fins ara Irlanda, la màrtir Irlanda, havia, trucat a les portes del món. El porter—que per a ella era Anglaterra—feia el sort. Però els cops foren tan forts que els demés veïns es queixaren i tingué d'obrir vulgues o no. Irlanda fou admesa al rebedor. Ara ja ha pogut entrar a la sala gran. Irlanda té una delegació a la Societat de les Nacions.

An algú semblant aventatge li sembla poca cosa. No és pas així. La Societat de les Nacions farà poc o farà molt, tindrà importància o no. Però el cas és que les coses d'Irlanda seran dites pels mateixos irlandesos. Es gran cosa no haver d'encomanar res a un altre.

QUI TE GANA...

Un matrimoni—anglès—tenia gana. El matrimoni—la dona—posà al món amb

pocs segons de diferència, a tres infants. De cop i volta la gana puja amb la mateixa rapidesa que baixa el valor del marc.

La gana fa obrir els ulls. El pare de la triuada els obrí, instal·lant en tres cotxes, ben pintats i adornats, als tres hereus als quals exhibia en un aparador d'una via centrada de Londres, amb el preu dels cotxets i un cartell que deia: «Som aquí perquè hem vingut».

La comanda de cotxes durant els tres dies que durà l'exhibició, fou colossal. Hagué de llogar fadrines, cusidores, etc. Talment era una bogeria. I la bogeria de segur que hauria continuat fins que els tres bordegassos haguessin sigut grans a no ésser que la policia anglesa—rígida com sempre—prohibí l'exhibició per «haver-se format grups que interrompien el trànsit».

Si això ho fes la de aquí, quina trenca-dissa de «Bars».

POBRES DE NOSALTRES!

Si fossim creients n'hi hauria per a jurar que els Déus s'han enfutimat amb el Japó. Darrera d'una plantofada, una altra. I si forta fou la primera no menys ho és la segona.

Sort que els japonesos son una família que no s'amoinen i van fent. Que cau tal cosa? Bé. Amb paciència es torna a fer i en pau.

Fa posar els cabells de punta si la catàstrofe japonesa hagués succeït aquí. Els nostres polítics, que n'haurien fet de plà-

La delegació irlandesa en la Societat de les Nacions

El barri nou de Tokio